

[Aksel Møller.]

kunne underkastes Skatter, hverken ekstraordinære eller ordinære, hverken i Krigstid eller i Fredstid, er det efter min Mening Bestemmelser, der har en historisk Baggrund. Men denne historiske Baggrund eksisterer ikke længere. Siden den Tid er der udviklet et større Livsforsikringsvæsen ved Siden af Statsanstalten, og dette Livsforsikringsvæsen er underkastet Skattepligt. Derfor maa det føles en lille Smule urimeligt, at denne Skattepligt ikke ogsaa omfatter Statsanstalten for Livsforsikring, og det af flere Grunde.

Staten har nedsat et Forsikringsraad, hvis højtideligste Opgave er den at tilse, at der er Sikkerhed for de Forsikringer, som tegnes. Som bekendt er Statsanstalten ikke underkastet dette Forsikringstilsyn, men de øvrige Forsikringsselskaber er det, og Forsikringsraadet passer paa som en Smed, at Pengene er til Stede, og at Sikkerheden er i Orden. Ganske vist kunde man maaske nok ræsonnere, at med den Rentefod, der efterhaanden har indsnøget sig, er det tvivlsomt, i alt Fald hvis den skal fortsætte, om man kan klare sig med det nuværende Beregningsgrundlag. Derfor vilde det egentlig være at føje Spot til Skade, om man nu gik hen og beskattede Livsforsikringsselskaberne af de Formuer, f. Eks. Bonusformuen, der til syvende og sidst er en Sikkerhedsmargen, i den Situation, vi finder os i med den lavere Rente, og fritog Statsanstalten, som altsaa i Konkurrencen stadig vil være absolut overlegen. Jeg hører til dem, der altid, bortset fra en enkelt Livsforsikring, har placeret, hvad jeg skulde have tegnet af Forsikringer, i Statsanstalten, fordi den gamle Formue har sikret den et kolossalt Forspring. Jeg synes, det vilde være urimeligt fortsat at begunstige en Udvikling, der umuliggør det for de private Livsforsikringsselskaber at konkurrere med Statsanstalten.

I Haab om, at vi kan faa denne Under søgelse til at løbe samtidig med Behandlingen af Eengangsskatten, skal jeg anbefale alle de foreslaaede Ændringer til Tingets Velvilje.

Bertel Dahlgaard: Jeg har ikke Indvendinger af Betydning mod det foreliggende Lovforslag. Det kan ikke nægtes, at i det hele taget opstaar der for Livsforsikringen betydelige Problemer som Konsekvens af den lavere Rentefod, selv om heldigvis Nedgangen i Dødeligheden virker i modsat Retning. Men naar nu Livsforsikrings-

spørgsmaalet rejses her, tror jeg, der er forskellige Spørgsmaal, som i denne Forbindelse i deres Helhed burde tages op til nærmere Overvejelse.

For godt et Aars Tid siden førtes der en offentlig Diskussion i Dagspressen om en Række Livsforsikringsproblemer, hvis Enkeltheder jeg i øvrigt ikke skal komme ind paa her i Dag, en Diskussion, der vist kan siges at koncentrere sig om to Forhold. For det første den store Forskel i Præmieres Størrelse, inklusive Værdien af Bonusudbetalingen, som bestaar mellem de forskellige Selskaber, og da i særlig Grad den store Forskel, der bestaar mellem de private Selskabers Præmiebetaling og Statsanstaltens. Det andet Forhold var dette, at det blev godtgjort, at man i særlig Grad inden for dansk Livsforsikring holder Tariffen for de rene Livsforsikringer urimelig højt.

Nu er Lejligheden ikke til at foretage en Bedømmelse af de Spørgsmaal, her blev rejst, men jeg ønsker gerne at sige, at der her alligevel rejser sig Spørgsmaal, som i kommende Tid vil kræve indgaaende Overvejelser, for jeg tror bestemt paa, at Forudsætningen for Bevarelsen af et paa privat Drift hvilende Forsikringsvæsen maa være, at det gennem Lovgivningen og Statens Tilsyn sikres, at de forskellige Forsikringsselskabers Præmiesatser og Bonusudbetalinger over for Offentligheden fremtræder paa en saa overskuelig Maade, at Befolkningen ved Sammenligning let kan skønne over, hvilke Forsikringer der byder de gunstigste Vilkaar. Tegningen af Livsforsikringer sker for de fleste af dem, der tegner Forsikringer, til en vis Grad i Blinde, man er faktisk ikke i Stand til paa et klart Grundlag at bedømme den Pris, der forlanges for Forsikringen, og vi ved alle, at Tegningen af Livsforsikringer foregaar gennem et udviklet Akkvissions- og Agentursystem, hvor det ofte er den enkelte Akkvisitørs Overtalelsesevne, som er afgørende for, om en Livsforsikring tegnes.

Det forekommer mig en selvfølgelig Opgave for Staten at drage Omsorg for, at Borgerne kan vurdere de Tilbud, der gives dem med Hensyn til saa vigtige Dispositioner, som Tegningen af en Livsforsikring er. Betingelsen for, at der skal være Mening i fri Konkurrence, er, at den fri Konkurrence virker paa en saadan Maade, at den almindelige Befolkning kan vurdere de tilbudte Vilkaar. Derfor beder jeg den højtærede Finansminister udtale sig om det Forhold, jeg her har fremdraget. Der kan jo blive Lejlighed til at drøfte Spørgsmaalene